

Békeharang.

Megjelenik minden hó 1.-én és 15.-én.

Előfizetési díj egész évre: 1 korona.

Március 15.

A szabadság ünnepe van ma. Minden magyar embernek örülni kell. Új élet hajnala e nap. Valahányszor ünnepeljük esztünkbe jut, hogy tulajdonképen csak azóta vagyunk. Addig csak magyar úr és magyar szolga volt, de nem létezett magyar nép. De hogy is tudjuk átérezni mit jelent e nap épen ránk nézve! Melyikünk is tudná magát robotoló rabszolgának elképzelni, pedig még ma is az volnál, ha a szabadság fényes napja fel nem virradt volna az 1848. esztendőben.

De nézzük csak meg kissé közelebről a dolgot. Miféle szabadságot nem hozott nekünk ama dicsőséges Március 15.? Bár felszabadultunk a nemesek jogára alól, mégsem szabadultunk fel a gonosz hatalma alól. Nem kell ingyen szolgálni gazdáinkat. Nem kell véres verejtékkel végzett munkával gyarapítani valakinek hatalmát, birtokát, aki viszont tőlünk mindent megtagad. És mégis hány ember dolgozik manapság véres verejtékben reggeltől estig és azután egypár óra alatt szesszé változtatja át egész keresetét, úgy hogy a család egy fillért sem lát belőle. Hány ember van kinek alig tellik a kenyérre, ruhára, de azért mégis mindennap kótyagos a feje és a szivar soha sem hiányzik a szájából! Hát ez szabadság? A szolgaság e nem rosszabb annál, amely valaha harcba vitte őseinket.

Mondjuk ki őszintén és világosan, hogy szolgaságban tartja az embereket a bűn. Sokféleképen érezteti az embereket hatalmát. Egy pár év előtt mondta nekem egy uriember, hogy minden ember óránként hatszor hazudik. Ez nem is mehet másképen. Mondjuk, hogy ez túlzott, de nagyon sok embert találunk aki naponként legalább is hatszor hazudik. És miért teszi ezt? Nem mondhatna mindig épen úgy igazat is? Nem, mert a bűn szolgája gyáva és így fél az igazat megmondani. De meg soknak öröme is telik a hazugságban, épen úgy, mint némely állat is jókedvében mocskolja be magát.

És hol vannak a bűn egyéb nemei, melyek fogva tartják az embert? Említsünk meg a szabadság napján némelyet közülük,

talán majd feltámad a szolgaság érzete ma a szívünkben és új életet hoz számunkra ez ünnep. Itt van a szembeötlőbbek közül a szesz és dohány. Ma már mindenki tudhatja, milyen két óriási ellensége ezek az embernek. És az emberek mégis szívesen szolgálgják. Miért? Mert oly sok örömet és boldogságot ad az egyesnek, a családoknak vagy a társadalomnak? Hiszen mindenki tapasztalja, hogy a szesz és dohány elsorvasztja a tüdőt meg hát az erszényt is. A családi egyenetlenségnek, féltékenységnek, hűtlenségnek többnyire e két eszköz az okozója. És a társadalom általuk züllik mindig alacsonyabb fokra. És mégis miért hódol nekik az egész világ? kérdezzük újra. A felelet rövid, azért mert általában a szolga semmit sem tehet hatalmas ura ellen. Muszájból szolgálja az ember a különböző bűnöket. Nem tud lemondani az ember róluk, bár látja, hogy romlásba jut általuk.

Márc. 15. hozott szabadságot, mely nélkül élni nehéz. De márc. 15. nem hozta meg az igazi szabadságot. Azt a szabadságot, mely felold a bűn szolgasága alól. Ezt a szabadságot másvalaki hozta el. Hozzá kell fordulnunk márc. 15., ha igazán szabadok akarunk lenni. „Én vagyok az út, az igazság és az élet.“ Jézus a legjobb vezér, aki soha nem téved és aki megtartja életünket: „Szabadság“ minő nagy kincs! „Szabadság“ egyúttal örök élet! Jöjj ma hozzá terheddel és Ő leveszi a súlyos láncokat. „Akit a Fiú megszabadít, az igazán szabad!“

Zákeus találkozása Jézussal.

Luk. 19. l.

A szentírásban elbeszélte történeteknek azon közös vonása van, hogy azok mind más és más alakban napjainkban is lejátszódnak. Emellett útmutatóul kívánnak szolgálni nekünk üdvösségünk biztosításában. Ilyen Zákeus esete is. Nekünk megmutatja, hogyan találkozhatunk Jézussal. Sőt még többet tanulunk. Azt, hogyan tér be hozzánk Jézus.

Zákeusnak óriási akadályok álltak útjában. Először is a foglalkozása olyan volt, melyben Jézus elképzelhetetlen. Fővámszedőnek lenni akkoriban annyit jelentett, mint főbűnösnek lenni. Ugyanis épen a vámszedők

követték el a legszívtelenebb, legembertelenebb igazságtalanságot. Kihasználták az utazó és vásárló közönséget a lehető legigazságtalanabbul. Ránézve Krisztussal találkozni annyit jelentett, mint kenyérkeresetét feladni, ami pedig hajdan sem volt, mint ma sem, könnyű dolog. Milyen ritkaság az manapság pl. hogy egy kocsmáros megtér. Miért? Egyszerűen, mert a bűnt hivatászerűleg űzi és így Jézussal csak az esetben találkozhat, ha hajlandó bűnös hivatását feladni.

Zákeusnak emellett még egy másik ok is csinálhatott nehézményeket. És ez gazdagsága volt. Jézus mondta, hogy a tevé is könnyebben keresztül mehet a tő fókán, mint a gazdag a meenyországba. Nincs ebben az mondva, hogy a gazdag nem mehetne be Istennek országába. Dehogynem. A tő foka alatt itt Jézus a város falának nagykapuja mellett lévő szűk kis kaput, ajtót érti. Így nem volt lehetetlenség, csak igen nagy nehézséggel járt a tevét e kis kapun keresztül vezetni. Tehát igen nehezen mehetnek be a gazdagok is Istennek országába. Egyszerűen azért, mert a gazdagok többnyire úgy el vannak foglalva vagyonukkal, hogy nem érnek rá Jézushoz menni. De a jó mód is természetesen nem engedi be a Jézus után vágyakozást az emberi szívbe. Tehát valóságos csoda, hogy ez igazán nagy akadályok dacára, Zákeus elindult Jézus felé. Nincs oly súlyos emberi helyzet, mely elzárhatna Jézustól. Őt megkeresheti mindenki.

Érdekelhet bennünket, hogy Zákeus minódon jutott célhoz. Azt olvassuk, hogy természetére nézve kis ember volt. Jézust pedig állandóan nagy sokaság környékezte. Így bajos volt számára Jézust meglátni. Csakhogy ő nem volt rest. Fáradtságot nem kimélt. Azzal sem törődött, hogy esetleg kinevetik. Sőt egyenesen ezen eshetőségekkel számolva előre sietett, felhágott egy fára, amely mellett Jézusnak el kellett mennie. Így bizonyosan meglátja, ha arra elhalad. Ha tehát nehézségeket kell leküzdenünk akkor, amikor Jézushoz megyünk, ne gondoljuk, hogy ezek leküzdhetetlenek. Sőt azért rendelvük, hogy annál inkább tudatosan keressük és tapasztaljuk Jézus kegyelmét.

És milyen megható fordulatot vesz itt a történet. Eddig Zákeus küzd. Most Jézus kezd el mintegy válaszolni, az eddigi érdeklődésre. Őt, akire mindenki csak megvetéssel és gúnyolódással tekintett, egyszeribe észreveszi Jézus. Sőt mi több, megszólítja nyájasan és kijelenti neki, hogy aznap az ő házában kíván maradni. Nagy meglepetés volt ez az egész nép számára és ezért ki-magyarazza szándékát a jelenlétüknek: „Azért

jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa ami elveszett“.

Jézus kinyilatkoztatja magát még ma is mindenkinek bűnbocsátó kegyelmében, aki csak hozzáfordul. De ezt meg kell cselekednünk, még az esetben is, ha a legnagyobb akadályokat is kellene leküzdenünk! Jöjj Jézushoz és Ő is betér a szívedbe és nálad is marad örökké!

Súlyos vád.

Gyermeknevelés

„Vasrácsok megett“ cím alatt Dr. Seyfarth. egykori fegyházi lelkész, könyvet írt, melyben érdekes tapasztalatait közli arról, hogy mi az oka a legtöbb bűnnek és gonoszítottak, mely a börtönbe viszi a népeket. Joggal hangsúlyozza, hogy okatlan szülők helytelen nevelése képezi nem ritkán az első okát egy gyermek későbbi gonosz életének. Így beszéli, hogy védencei közt volt egy 25 éves rab, testileg és szellemileg jól kifejlődött, jó családból származó fiatal ember, aki súlyos betörési és más bűntényekért 20 évi fegyházra volt ítélve. A lelkész kérésére az ifjú leírta életének történetét. Amit ebben olvasunk, úgy hat reánk, mint egy megrendítő vád saját szülei ellen. Többek közt így ír: Én szülőimnek kedvence voltam és azok már gyermekkoromban elkényeztettek. Csintalan, vad fiú voltam, és legnagyobb örömemet gonosz csínyek elkövetésében leltem. Hányszor vertem be a népek ablakait és nem emlékszem, hogy egyszer is verést kaptam volna ezekért szüleimtől, pedig sokszor jöttek hozzájuk panaszra.

Atyám gyakran mondta: „Büntessétek őt meg magatok, ha tetten kapjátok, hiszen csak nem szaladhatok mindenhová utánna“. Egyszer egy pár pajtásommal egy vendéglős kert házába tettük tönkre; bevertük összes ablakait, sőt még a kéményét is lehordtuk. Igaz hogy ekkor kaptam egy kis verést, de ez csakhamar el volt ismét felejtve.

A hajlamot a tékozlásra is úgy szólnán belém nevelték. Szüleimtől zsebpénzt kaptam és öregatyámtól is nem egy fillért kaptam; sohasem kérdeztek tőlem, hogy mire fordítottam ezt a pénzt; mindig haszontalan tárgyakat és nyalánkságokat vettem rajta.

Hiuságra is szüleim szoktattak, mivel mindig, ha valami szép dolgot kívántam, azt meg is kaptam. Hogy örült anyám ha szép új ruha volt rajtam; emlékszem, hogy nem egyszer mondta ilyenkor: „Most büszke lehetsz fiam, neked van a legszebb ruhád a faluban.“

Szüleim javamat akarták a maguk módja szerint, különösen anyám nem tudta egy kívánságomat sem megtagadni. Szüleim házá-

ban, amennyire vissza tudok emlékezni, soha egy imádságot sem hallottam, és egyetlen egyszer sem ösztönöztek arra, hogy a templomba menjek; atyámat csak ritkán láttam templomba menni és anyám is csak néhanéha ment, mivel többnyire nem ért rá. Az úrvacsorájához évenként egyszer mentek szüleim, de csak a népek miatt, nem benső szükségletből, ezt biztosan tudom. Felkeléskor és lefekvéskor, úgyszintén étkezéskor nem szoktak szüleim imádkozni. Egészen jól emlékszem még, hogy szüleim egy ember felett, aki szomszédságunkban lakott, és aki étkezés előtt és után imádkozott és rendszeren látogatta a templomot, de annál ritkábban a kocsmát, sokat gúnyolódtak, noha a falu legderekabb emberei közé tartozott. En magam imádkozni csak a fegyházban hallottam, megtanulni még máig sem tudtam.

Egy atyának fiához intézett levele.

Jel 3, 4.

Irod kedves fiam, hogy azon helyen, hol most vagy, gyakran összejössz hitetlen emberekkel, hogy azok kételyeikkel befolyásolni igyekeznek, az téged nyugtalanít és kérdezed, hogy ezen esetben hogyan viselkedj. Én azt vélem, ezt nem nehéz kitalálni: Ha én emberek közé kerülök, kikről tudom, hogy köztük zsebmetszők vannak, pontosan tudom mit kell tennem. Szorosán begombolom kabátom, szorosán betartom zsebemet, és egyekben iparkodom, hogy minél előbb kikerüljek a zsebmetszők közül. Nos, kedves fiam, az emberek, kikről irsz, többé kevésbé becsületesek lehetnek, de mégis zsebmetszők, mivel a legjobbat és legértékesebbet, Istenben és Krisztusban való hitedet ugyan nem a zsebedből, de ami még rosszabb, szivedből akarják ellopni. — Tegyed tehát mint én mondtam: Zárd lehetőleg be szivedet elöttük, tartsd kezed szorosán hited kincsére, ne járj másképp, mint Isten szavaival és imával utaidon és különben gondoskodj, hogy minél előbb szabadulj az ilyen társaságból és ezentúl mellőzd. — De ne csak hitetben cselekedj ekként, hanem az erkölcsösség, igazságosság, szerénység és minden erényekkel, melyek a hitből származnak. Isten áldjon meg kedves fiam és örizzen meg téged és Ő legyen sanc és fal szived körül!

„Tartsd meg a mi nálad van, hogy senki el ne vegye a te koronádat.“

Hálából.

Egykor egy gazdag római Alexandria rabszolgapiaczán ment keresztül és bár hoz-

zá volt szokva a szomorú látványhoz, melyet az áruba bocsájtott emberek nyújtottak, mégis különös szánalmat érzett szívében, mikor egy ifjú rabszolga nemes, de végtelen szomorú arczába tekintett. Gyors elhatározással kifizette a követelt nagy árat az ifjuért, és intett neki, hogy kövesse őt. A város elé érve így szólt hozzá: „Szabad vagy, fiam. Csak azért vásároltalak meg, hogy szabadabbá tehessélek.“ Az ifjú mély hálával telt pillantást vetett rá, leborult előtte és így szólt: „A legnagyobb kincset adtad nekem, a szabadságot. Most engedd meg, hogy hálából önként szolgáljalak.“ És egész életén át jótevőjének leghivebb szolgálója volt. Nem vásárolt meg Téged is Megváltód és még sokkal nagyobb áron? És te ne szolgálnál őt ezért avval, hogy követed parancsait?

Egy koldus prédikációja.

HERUBOL

Egy öreg, rongyos koldus egy este benézett egy nagy vendéglő ablakán. Két előkelő fiatal ember észrevette és tréfálkozva szólt az egyik a másikhoz: „Legyünk kegyesek e szegény ember iránt ma. Kínáljuk meg őt egy pohár itallal!“

Az aggastyán belépett és mialatt poharát megtöltötték így szólt hozzá az egyik fiatal ember: „Hallja, nem tartana nekünk egy prédikációt?“

Az öreg egyszerre kiürítette a pohár tartalmát és felemelkedett. Oly méltósággal állt a két úr elé, melyet a rongyos ruhája sem tudott kisebbiteni. „Uraim“ szólítá meg őket, „mialatt Önökre tekintettem és egyúttal magamra is gondoltam, feltűnt előttem ismét az egész elhibázott életem. Az én arcom, melyet most Önök oly nagyon eltorzítva látnak, egykor oly tüde és szép volt mint az Önöké. E gyenge testnek meg volt ugyanaz a derék és egyenes tartása mint az Önökének. Volt kellemes otthonom, voltak jó barátaim és volt jó állásom — sajnos mindezeket ismét elvesztettem. Volt feleségem, szebb egy művész álmánál; becsületét és tekintélyét aláastam. Voltak gyermekeim, szebbek a tavaszi virágoknál: láttam őket elhervadni és meghalni egy iszákos apa átka folytán. Ma férj vagyok hitves nélkül, apa gyermekek nélkül; egy szerencsétlen hon nélkül, egy ember, kiben minden jó iránti érzés kihalt. Mindent elnyelt az iszákosság feneketlen örvénye.“

Az agg abbagyta beszédét. A pohár kihullott reszkető kezeiből és darabokra tört. Egy ajtó felnyitott és ismét bezáródott: eltűnt a sötét éjszakában.

Hogy minő benyomást tett a prédikáció a két fiatal emberre azt nem tudjuk.

De egyet tudunk. A vétékét felismerő bűnös az evangéliumban megtalálhatja az erőt, amely által a testi és lelki romlásból kiszabadulhat.

Tökéletesség.

Egy úr meglátogatta Michel Angelot, aki befejező munkát végzett egyik szobrán. Egy idő múlva újra meglátogatta a művészt és ez még mindig ugyan a mellett a munka mellett volt. Az úr, aki egyúttal barátja is volt, rátekintett a műre és így szólt: „Te nem dolgoztál rajta semmit, mióta utólszor itt voltam.” — „Tévedsz” viszonzá a szobrász, „ezt a részt itt átdolgoztam, amazt finomabbra csiszoltam. Ezt az arevontást szeledebbre csináltam és ezt az izmot jobban kiemeltem, ennek az ajaknak több kifejezést adtam és több erőt ennek a tagnak itt.” — „Nagyon helyes” szólt a barátja, „de hát ezek csak csekélységek.” — „Az lehetséges” mondá a mester, „de gondold meg, hogy a tökéletesség csekélységekéből áll és a tökéletesség nem csekélység.” — Ügyelsz-e te, kedves olvasóm, a csekélységekre?

Ima és imádkozás.

Egy földmives, kinek hambárai gabonával meg voltak töltve, szokás szerint azért imádkozott, hogy a jó Isten a szegényeket táplálja; amint azonban egy nélkülöző

hozzáfordult és egy kevés kenyeret kért, azt válaszolta, hogy felesége nincsen. Amikor aztán egy napon a földmives a szegényekért és elhagyatottakért imádkozott, a fia így szólt hozzá: „Szeretném, atyám, ha a gabonád az enyém volna.”

„Ugyan mit tehetnél vele, fiam?”

„Mehallgatnám az imádságodat” viszonzá a fiú. —

Többször meghallgathatjuk imádságainkat, mint azt gondoljuk. Jézus mondá: „Szegények mindenkor vannak köztetek” és hány imádságot meghallgathatjátok, ha csak készek vagytok jól cselekedni.

Hit és cselekedet.

Beszólik, hogy midőn Sir Walter Scott egyszer átvitette magát egyik skót tavon, észrevette, hogy a révész két evezőt használ; az egyikre rá volt jegyezve „hit”, a másikra „cselekedet.” A nagy költő megkérdezte a révészt e két szó jelentősége felől. „Ezt, Uram meg fogom Önnek mindjárt mutatni,” válaszolta ez. Erre csak az egyik, a „cselekedet” evezőt használta és a csolnak körben forgott, azután a „hit” evezőt használta magában és a jármű ismét csak körben forgott; erre mindkét evezőt használni kezdte és a ladik gyorsan futott célja felé. —

E kettőnek állandó összefüggésben kellene lenni. Azok, akik csak a keresztény élet evezőjével dolgoznak, nem fognak haladni. Hinni és dolgozni egyidőben kell.

Methodista istentiszteletek tartatnak:

Budapesten, VII., Rottenbiller utca 35.: Vasárnap d. e. 10 és d. u. 5 órákor, kedden és csütörtök este 8 órákor.

VI., Petneházy utca 25. (Angyalföld): vasárnap és szerdán este 8 órákor.

Bácsfektehegy, Petőfi utca 486.: Csütörtökön este 1/2 8 órákor.

Csantavér: Kéthetenként.

Cservenka: Kéthetenként.

Csurog, Főutca 180.: Vasárnap d. u. 3 és csütörtök este 1/2 8 órákor.

Kishegyes: Péntek este 8 órákor.

Kiskér: Vasárnap d. u. 2 és Szerdán este 8 órákor.

Kucora: Vasárnap d. u. 3 és Péntek este 8 órákor.

Kula: Vörösmarty-utca 983.: Szerda este 8 órákor.

Óbecse, Mező utca 64.: Vasárnap d. u. 3 és Péntek este 1/2 8 órákor.

Szeretettel megbívjuk! Mindenkit szívesen látunk!

Kiadja: a „Keresztény könyvesház” k. f. szöve. Budapest, VII., ker. Rottenbiller-utca 35. szám.

Felelős szerkesztő: Jakob János, Újverbász. Bács-megye.

Nyomatott Boros György könyvnyomdájában Újverbáson.